

i børnehaver og derefter i skole, alt sammen mere eller mindre isoleret fra de voksnes verden.

Som ung isoleres man ofte fra sin tidligere omgangskreds, især hvis man (som flere og flere) ikke kan komme i gang på arbejdsmarkedet eller i en uddannelse. Som ældre isoleres man igen fra alle andre aldersgrupper.

Hele denne situation understøttes af den fysiske udformning, boligerne og boligområderne har, og af den placering og udformning, mange af de offentlige institutioner (vuggestuer, børnehaver, skoler, sygehuse, plejehjem m.v.) får.

Børnekommissionens udvalgsrapport nr. 2 beskriver problemet som et problem, der vokser:

»De (børnene, vor anm.) isoleres i den enkelte familie i nærmiljøet, og det er særlig problematisk, fordi familierne i tiltagende grad er små, antallet af et-barnsfamilier og en-forældrefamilier er voksende. 44 pct. af børnefamilierne er et-barnsfamilier (1977-tal) (Statistiske Efterretninger nr. 8, Danmarks Statistik, 1979), og i ca. 10 pct. af børnefamilierne er der kun én voksen (for 96 pct.s vedkommende en mor, når det drejer sig om småbørn). (Registerfolketællingen 1976, udgivet af Danmarks Statistik, 1979).«

Forslaget om at sikre en integration af aldersgrupper, institutioner m.v. sigter derfor på, at det skal sikres, at der ved f.eks. byggeri af almennyttigt boligbyggeri indplaceres de nødvendige institutionsformer, gerne som fuldt ud aldersintegrerede institutioner, at bebyggelser udformes med varierende boligstørrelser, beskyttede boliger og muligheder for alternative boligformer.

Det skal også sikres både i forbindelse med nybyggeri og byfornyelse, at der indrettes mindre hybler eller lejligheder ind imellem de almindelige lejligheder. På den måde får børn og især unge bedre mulighed for at komme hjemmefra og bo på egne præmisser uden nødvendigvis at skulle bryde fuldstændig med deres forældre.

Men som Børnekommissionen skriver, så er det ikke nok ». . . at forme de fysiske rammer og tilrettelægge organisationen i et nyt boligområde med henblik på fælleskab mellem voksne og børn, hvis boligudgifterne bliver så høje, at begge voksne må arbejde hårdt for at tjene tilstrækkeligt for at have råd til at bo i byggeriet. Så bliver der ikke tid og kræfter til at gå ind i meget krævende beboeraktiviteter.«

Det ligger imidlertid uden for rammerne af dette børnepolitiske forslag at tage boligfinansieringen op, men det fremgår vist tydeligt nok, hvordan VS ser på de stigende boligudgifter. At boligudgifterne stiger og dermed vanskeliggør udnyttelsen af

fysiske rammer, der lægger op til forøget integration og fællesskab, skal ikke betyde, at disse fysiske rammer ikke etableres.

Til punkt 4

I beslutningsforslaget om en væsentlig forøgelse af børns sikkerhed i trafikken, jfr. beslutningsforslag nr. B 4, er der argumenteret for, hvor nødvendigt det er at adskille de cyklende, gående og legende fra den motoriserede trafik. Børneulykkeshyppigheden i sådanne områder er registreret 5-10 gange lavere end i områder, hvor der ikke findes nogen egentlig adskillelse.

Mange af børnetrafikulykkerne sker som bekendt i forbindelse med børns leg – enten på veje, umiddelbart op til veje eller på parkeringspladser, hvor både voksne og børn har elendige muligheder for at overskue forholdene.

Derfor er det også nødvendigt, at man så vidt det overhovedet er muligt ved byfornyelsesprojekter og under alle omstændigheder ved byggerier adskiller de gående og legende samt cyklende fra den motoriserede trafik.

Til punkt 5

Børns forhold indgår uhyre sjældent i de overvejelser, politikere og planlæggere gør sig.

Børn opfattes ikke som en gruppe, der har behov forskellige fra f.eks. privatbilisterne, handelsstandsforeninger, »erhvervsledere« el.lign.

Deres specielle interesser fordufter fuldstændigt i den løbende planlægning. Til nød placerer man en legeplads her og en gangbro dér, men grundige overvejelser om, hvordan man bedst muligt kan sikre børns interesser, når man går i gang med nogle anlægsopgaver, gøres stort set aldrig. På samme måde gøres der næsten ingen overvejelser omkring *konsekvenserne* af en given planlægning for børn. Børnekommissionen foreslår i sin udvalgsrapport nr. 2 forskellige initiativer, som også omhandler dette problem. Den foreslår bl.a., at der udarbejdes vejledninger om, hvordan der skal planlægges til gavn for småbørn med det formål at sikre, at der faktisk tages hensyn til småbørns interesser i den eksisterende planlægning, bl.a. med hensyn til: trafikikker adgang til legemuligheder, institutioner, nærbutikker m.v. samt areal- og funktionskrav til kommunale legeområder og fælleslokaler. Børnekommissionen foreslår også tværgående kurser vedrørende småbørn og miljø som en del af indholdet i efteruddannelse af teknikere og administrative personaler. Endelig foreslår bør-